

SANNA ISTO

TINKA ja TAIKA

KUVITUS JULIA VUORI

KIELLETTY
METSÄ

WSOY

Tyttärilleni,
sillä heissä on taikaa

Kiitos Taiteen edistämiskeskus, WSOY:n kirjallisuussäätiö,
Suomen Kulttuurirahasto, Kuvittajat ry, Grafia ry ja Freelance-graafikot

Teksti © Sanna Isto ja WSOY 2015
Kuvat © Julia Vuori ja WSOY 2015

ISBN 978-951-0-41276-3

Painettu EU:ssa

SANNA ISTO

TINKA *ja* TAIKA

KIELLETTY
METSÄ

KUVITUS JULIA VUORI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

TINKA ja TAIKA

KIELLETTY METSÄ

Lillijapatalaput.....	6
Koppakuoriainen.....	15
Arkunmaailma.....	24
Taulu.....	36
Ensilumi.....	44
Jätti-imuri.....	54
Elävä kuva.....	64
Kahvikupit.....	70
Viesti.....	77
Huolehditaan äidistä.....	88
Nopea päätös.....	95
Kielletty metsä.....	102
Apina.....	111
Etana.....	119
Puut.....	128
Mummo.....	139
Salamatkustaja.....	151
Yllätyslahjoja.....	158
Kurrnauskis.....	169

LILLI JA PATALAPUT

Tinka luisteli edestakaisin jäätyneessä lätäkössä. Koulun ovesta valui ulos oppilaita iloisesti pulputtavana virtana. Kaikilla oli nenänpäät kylmästä punaisina, mutta kasvoilla innostunut hymy. Koulun lämmitys oli yhtäkkiä lakannut toimimasta ja luokkahuoneet muuttuneet niin hyytäviksi, ettei rehtori ollut voinut muuta kuin päästää oppilaat kesken päivän kotiin.

Taika astui ovesta melkein viimeisten joukossa. Hän kiersi huivin kaulansa ympärille ja veti hupun syvälle päähänsä.

”Hei!” Tinka huusi. ”Tule nyt jo! Meillä on kiire!”

Taika kohotti hupunreunaa.

”Mihin? Eihän kukaan odota meitä vielä.“

”Kun kukaan ei odota, voi yllättää.“

Taika hymähti. Hän arvasi saman tien, mistä oli kysymys. Tinka oli koko syksyn ollut vuorevarma siitä, että kun kukaan ei ollut kotona, mummo kävi salaa arkonmaailmassa. Tytöille hän väitti edelleen, ettei arkku ollut valmis. Mutta Tinka ei sitä uskonut.

”Katso ympärillesi, Taika. Näetkö täällä jossakin kukkia?”

Edes puissa ei enää ole lehtiä. Miten sitten mummolla voi aina olla tuoreita kukkia maljakossaan?”

Taika vilkaisi ympärilleen. Tuntui olevan ikuisuus siitä, kun kaikki oli ollut vihreää. Nyt tienvierellä törrötti vain paljaita oksia ja pystyyn kuihtuneita putkia ja varsia. Kukkia tästä maisemasta ei löytyisi, se oli selvä. Mutta eivätkö noidat sitten muka voineet käydä kukkakaupoissa?

”Aivan varmasti mummo hakee kukat arkunmaailmasta“, Tinka jatkoi tuttu itsepäinen ilme kasvoillaan. ”Hän ei vain halua ottaa meitä sinne mukaan. Ja minusta se on epäreilua!”

Syksy oli aluksi ollut aivan ihana. Mummo oli pitänyt heille puuoppitunteja, ensin vihreillä lehdillä, sitten kellertävillä ja lopulta kirkkaan keltaisilla ja punaisilla. He olivat oppineet mitä eroa oli pajulla ja koivulla, miksi pihlaja oli niin monipuolinen ja miksei leppään voinut juuri luottaa. Senkin he olivat oppineet, että havupuiden taikuus oli niin ikaikaista ja kestävä, ettei se ollenkaan soveltunut nuorille noidille. Mutta ennen pitkää puiden lehdet olivat pudonneet maahan ja käpristyneet. Siitä lähtien mummo oli lupailut, että he jatkaisivat oppituntejaan arkunmaailmassa. Sieltä löytyisi aina paikkoja, joissa oli täysi kesä eikä kasveista pienintäkään pulaa.

”Pitääkö meidän odottaa kevättä, ennen kuin saamme taas kunnolla taikoa?“ Tinkan ääni kuulosti melkein itkuiselta. ”En minä jaksakaan odottaa niin kauan.“

”Kyllä minäkin haluaisin päästä arkkuun“, Taika huomautti.

Hän ei ollut unohtanut, miten ihmeellistä ja ihanaa se oli ollut. Hän oli vain käpertynyt arkun pohjalle, laskenut kannen alas ja huomannut olevansa merenrannalla. Hiekka oli ollut hienon hienoa ja valkoista ja merivesi lämmintä.

Taika nosti huivin nenänsä peitoksi. Olisi upeaa saada kokea se vielä, varsinkin nyt, kun palelemisesta ei vähään aikaan tulisi loppua. Mutta oli hänellä toinenkin syy haluta arkkuun. Hän tarvitsi pikaisesti kymmenen erilaista kasvia, tai muuten opettaja huomaisi, ettei hän ollut tehnyt kesälomaa varten annettua tehtävää. Hän oli ainoa koko luokassa, joka oli unohtanut sen, vaikka ei ollut koko kesänä muuta tehnytään kuin opiskellut kasveja.

”Nyt meillä on kaikkien aikojen tilaisuus“, Tinka selitti. ”Isä on töissä, äiti kasvihuoneilla ja mummo luulee, että me olemme vielä monta tuntia koulussa. Varmasti hän menee arkkuun, aivan varmasti menee. Ja me yllätämme hänet itse teossa.“

”Toivottavasti et pety, jos hän makaakin sängyllä ja ratkoo

ristisanoja“, Taika huomautti. ”Minä en kyllä usko, että mummo käy arkussa salaa. Olisihan Lillikin sanonut jotakin.“

Lilli ainakin oli kotona, sen tytöt huomasivat heti avattuaan varovasti kuistin oven. Kimeä kiljahdus kuului jostakin muuten hiljaisen talon sisältä. Tinka ja Taika riisuivat nopeasti takkinsa ja kenkensä ja jatkoivat matkaa sukkasillaan. Tinka pidätti henkeään, ennen kuin kurkisti mummon huoneeseen. Siellä ei ollut ketään ja juuri sitä hän oli odottanutkin. Ei mummoa nokkaunilla eikä liioin kirjoittamassa muistiinpanojaan.

Ristisanalehtiä lojui kyllä lattialla vuoteen vierellä, mutta niiden tekijää ei näkynyt. Vain arkku jökötti huoneen nurkassa jykevänä niin kuin aina ennenkin. Sen kansi oli kiinni eikä sen läpi voinut nähdä salaisuuksia, joita se kätki sisäänsä.

”Mitä minä sanoin“, Tinka kuulutti astuessaan sisään. ”Mummo on mennyt arkunmaailmaan. Ja hän käy siellä varmasti joka päivä sillä aikaa, kun me istumme koulunpenkillä.“

”Älä nyt vielä riemastu“, Taika huomautti. ”Tutkitaan ensin koko talo.“

Tinka ei hievahtanut paikoiltaan. Hän tuijotti keltaisia kukkia mummon maljakossa.

”Saako kukkakaupasta kukkia, jotka eivät lakastu ollenkaan?”

Taika ei vastannut.

Tinka taittoi yhden terälehdén irti ja työnsi sen suuhunsa. Sitten hän etsiskeli sopivaa kohdetta, osoitti lopulta ristisana-lehteä ja komensi: ”Esitä vihaista!” Samassa lehti alkoi kulkea matalana lattiaa pitkin. Se kulki sivuttain kuin rapu ja napsi samalla ilmaa leveällä, ammottavalla suullaan. Tinka pelästyi niin, että hypähti vuoteelle. Hän palautti lehden entiselleen ja juoksi Taikan perässä eteiseen.

”Nuo eivät muuten ole kukkakaupasta“, Tinka aloitti, mutta vai-keni huomattuaan Taikan höristelemässä korviaan keittiön suljetun oven takana. Lillin kimeät ilonkiljahdukset kiirivät sen takaa.

”Siinä kuulet“, Taika sanoi. ”He ovat keittiössä.“

Tytöt raottivat ovea ja näkivät, kuinka Lilli hyppäsi ruokapöydältä ja räpisteli ilmassa kuin harakka. Ja ihme ja kumma, se todellakin pysyi ilmassa! Se jopa lensi pienen kaaren huoneen ympäri, ennen kuin laskeutui liukastellen takaisin pöydän pinnalle.

”Hiphei!“ se huusi nähtyään Tinkan ja Taikan ovensuussa. Sitten se tarjosi heti uuden esityksen, hypähti ilmaan ja räpsytteli ja läiskytteli niin vimmatusti, että onnistui nousemaan melkein kattoon asti.

”Mitä sinä teet?” Tinka huudahti ymmällään. ”Lennätkö sinä?”

”Ja mitä sinulla on käsissäsi?” Taika jatkoi. ”Ovatko ne patalaput?”

Lilli oli siitä erikoinen pehmoeläin, että se osasi puhua ja liikua. Ja ikään kuin siinäkin ei jo olisi ollut tarpeeksi, se oli vielä kaiken kukkuraksi hirmuisen voimakas. Pienestä koostaan huolimatta se nosteli ilmaan melkein mitä vain, mutta viime aikoina se ei ollut enää ollut niin kiinnostunut nostelemisesta. Se oli kyllästynyt kantamaan kottikärryjä ja paiskomaan kivenjärkäleitä. Nyt maailman vahvin hevonen halusi olla maailman vahvin lentävä hevonen, eikä se ollut totta vieköön koko syksynä mistään muusta puhunutkaan.

”Nämä eivät ole mitkään tavalliset patalaput”, Lilli nakkasi ja esitteli äidin patalappuja tytöille. Niissä näkyi tummiksi hiiltyneitä kohtia ja toisessa oli pieni reikäkin. ”Nämä ovat noidut patalaput ja ne ovat parasta, mitä kuvitella saattaa!”

”Oletko sinä yksin kotona?” Tinka huomasi. ”Missä mummo on?”

Lilli ponnisti pöydänreunalta ja läiski patalappujaan ylös ja alas niin kuin papukaija siipiään.

”Mummo on kaupassa“, se puuskutti. ”Hän aikoi laittaa ruokaa, mutta huomasi, että jotakin puuttuu.“

Tytöt katsoivat hellan viereiselle pöydälle. Siinä oli levällään sipulia sekä erilaisia yrttejä. Leikkuulaudalla oli puoliksi pilkottu herkkusieni.

Taikaa hymyilytti, mutta Tinka ei ollut sitä näkevinäänkään. Hän otti kaapista muropakkauksen ja kaatoi itselleen kukkuralisen annoksen. Sitten hän alkoi syödä muroja niin, että rouske vain kävi. Syödessään hän katseli tuimana ikkunasta.

”Siellä on tosi liukasta tänään“, hän sanoi äkkiä. ”Oletko varma, että mummo on mennyt kauppaan?“

”Olen“, Lilli vastasi. ”Hän käy kaupassa joka päivä.“

”Joka päivä?“ Tinka sanoi ja lopetti rouskutuksen. ”Entä mitä sinä teet sillä aikaa?“

”Harjoittelen lentämistä tietenkin“, Lilli sanoi. ”Siksi minä olen niin hyvä. Maailman paras lentävä hevonen.“

”Sinä olet maailman ainoa lentävä hevonen“, Taika huomautti.

”Ja sen lisäksi -“ Tinka sanoa töksäytti, ”sinä olet melkoisen helposti huijattavissa.“

Hän nousi pöydästä niin äkkiä, että oli vähällä kaataa kulhonsa.

Taika marssi Tinkan kannoilla mummon huoneeseen. Hänenkin mielestään mummon jokapäiväiset kauppareissut olivat liioittelua, varsinkin, kun kauppa-asiat hoiti oikeastaan isä ja jääkaappikin oli aika täynnä.

Lilli lentää räpytteli tyttöjen perässä, törmäsi ovenkarmiin ja putosi lattialle. Pienessä pötkyrässä se käveli loppumatkan, mutta puristi patalaput tiukasti kainaloidensa alle.

”Mummoako me täällä odotamme?” Lilli kysyi.

”Mummoa“, Tinka vastasi salamyhkäisellä äänellä. ”Ja lyön vaikka vetoa, ettei hän tule ovesta.“

Lilli hypähti patalappujen avulla sängylle ja jäi sitten tuijottamaan kummastuneena ikkunaan.

”Eikä ikkunasta“, Tinka lisäsi ja oli jo vähällä purskahtaa nauaruun.

Juuri silloin arkusta kuului naksahdus. Lilli yllättyi niin, että ponnahti korkealle ihan ilman patalappujakin. Sitten arkunkansi alkoi hiljalleen kohota ja harmaa, nutturainen pää pilkisti esiin.

KOPPAKUORIAINEN

”Mummo!” Tinka tervehti muka yllättyneellä äänellä. Hänen käsivartensa laskeutuivat kuitenkin ristiin rinnan päälle ja jalka rummutti tahtia lattiaan. ”Eikö sinun pitänyt olla kaupassa?”

Mummo istui arkussa sivuttain. Hän silitteli otsalle valahtaneita hiussuortuviaan sen näköisenä kuin ei olisi huomannutkaan Tinkan toruvaa asentoa.

”Piti kyllä”, hän sanoi lopulta huokaisten melkein kuulumattomasti. ”Aivan niin kuin teidänkin piti olla koulussa. Miksi olette tulleet kotiin kesken päivän?”

”Koska siellä oli kylmä”, Tinka vastasi topakasti.

”Lämmitys lakkasi toimimasta”, Taika selitti. ”Rehtori päästi kaikki kotiin.”

”Eikö kukaan osannut korjata sitä?” mummo kysyi. ”Ettekö te olisi voineet taikoa lämmitystä päälle?”

”No ei tietenkään!” Taika ällistyi. ”Sinähän sanoit, ettemme saa taikoa koulussa.”

”Niin, ja sitä paitsi itsehän minä sen lämmityksen taioin pois päältä,“ Tinka ilmoitti.

Mummo ja Taika katsoa tapittivat Tinkaa, molemmat yhtä ällistyneinä. Sitten mummo kömpi ulos arkusta ja purskahti nauramaan.

”Vai niin“, hän sai sanotuksi totisena. ”Mistä syystä sinä niin menit tekemään?“

Mutta Tinka ei halunnut tuhlata aikaa selittelyihin.

”Sinä sanoit, ettei arkkuun voi vielä mennä.“

”Se pitää paikkansa“, mummo vastasi. ”Vain minä voin sen tehdä.“

Hänellä oli kädessään nippu yrttejä, toisessa kädessä oli tunnäköinen lierihattu. Tinka ei saanut hetkeen silmiään irti hatusta. Sehän tarkoitti, että siellä, mistä mummo oli tulossa, paistoi aurinko.

”Miten niin?“ Tinka voihkaisi. ”Sinä itse sanoit, että kun lehdet ovat pudonneet –“

”Maltapas hetki, otetaan asia kerrallaan“, mummo sanoi ja pyyhki silmäkulmiaan. Hän pani yrtit vesilasiin ja istui sitten vuoteen reunalle Tinkan viereen. ”Minusta sinäkin olet selityksen velkaa, koska olet taikonut koulussa. Etkö muista, mitä sovimme? Vain hätätapauksissa.“

**Tinkan ja Taikan mummo katoaa taika-arkkuun
– kaikki on nyt kiinni noitasiskosten taidoista!**

Mummon taika-arkku on portti vihreään metsään, jossa Tinkan ja Taikan noitakoulutus jatkuisi talven ajan – taikoja kun voi tehdä vain kasvien avulla. Mutta jotain kummaa on meneillään metsässä, eikä mummo ota heitä mukaan salaperäisille retkilleen. Kun mummo sitten katoaa, sisarusten on uskaltauduttava yksin arkonmaailmaan apunaan vain maailman vahvin – ja kenties höpsöin – hevonen Lilli.

Kielletty metsä on kolmas osa **Sanna Iston** aurinkoisessa *Tinka ja Taika* -sarjassa, joka tulvii kikattavaa sisarusenergiaa ja noitaista menoa. Sarjan aloitusosa voitti Arvid Lydecken –palkinnon (2011). Lämpimän ja värikkään kuvituksen on tehnyt **Julia Vuori**.

Sarjassa ilmestynyt aiemmin
Tinka ja Taika (2011)
Tinka ja Taika – Noidanruohon salaisuus (2013)

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789510 412763	
	L84.2	ISBN 978-951-0-41276-3